

Εορτάζοντας την 55η επέτειο της Ανεξαρτησίας της Κύπρου

ΤΟΥ ΑΛΚΗ ΣΑΡΡΗ*

Ηνεοσυσταθείσα Κυπριακή Δημοκρατία το 1960 μόνο για 3 χρόνια λειτούργησε βάσει του συντάγματος της που ναι μεν είχε τα μειονεκτίματα του αλλά προέβλεπε ένα συνεταιρικό κράτος μεταξύ των Ε/Κ & Τ/Κ. Δυστυχώς όμως δεν είχε τα εκέγγυα για να αντέξει στον χρόνο αλλά κι εμείς ιδιαίτερα δεν είχαμε τη βούληση να το λειτουργήσουμε, αφού η έννοια του εφικτού εισίχθη μόλις τον Γενάρη του 1968, μέχρι τότε πηγαίναμε για Ένωση...!

Έτσι κι αλλιώς η Αγγλική αποικιοκρατική διοίκηση από το 1920 είχε δημιουργήσει συνθήκες διαίρεσης μεταξύ των δύο κύριων Κοινοτήτων της Κύπρου αναθέτοντας τη λειτουργία των ε/κ σχολείων στην Εκκλησία της Κύπρου και των τ/κ στο ΕΒΚΑΦ. Αυτή δεν ήταν μια ουδέτερη πολιτική κίνηση γιατί, ως αποτέλεσμα, οι Ε/κ μαθητές 3-4 δεκαετιών γαλουχήθηκαν με τα ελληνορθόδοξα χριστιανικά ιδεώδη και η πλειοψηφία τους είχε διαμορφώσει την άποψη ότι η Κύπρος είναι ένα ελληνικό νησί όπου η τ/κ κοινότητα ήταν απλά μια διαφορετική μειονότητα που μπορούσε να παραβλεφθεί από τον έντονα καλλιεργούμενο από την Εκκλησία στόχο για ένωση με τη Μητέρα Ελλάδα.

Φυσικά και από την άλλη πλευρά οι συνθήκες που διαμορφώθηκαν, ιδιαίτερα μετά την έναρξη του ενωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ το 1955, εξυπηρετούσαν απόλυτα την τουρκική επεκτατική πολιτική και ήταν σχετικά εύκολο για τα εθνικιστικά τους στοιχεία κάτω από την καθοδήγηση της Τουρκίας να εμφυσήσουν σε μια μεγάλη μερίδα της τ/κ κοινότητας την ιδέα της διχοτόμησης σαν τον μόνο τρόπο εξασφάλισης της επιβίωσής τους.

Συνεπώς, όταν ο Μακάριος το 1963 κατάγγειλε τα 13 σημεία του συντάγματος που δεν ευθυγραμμίζονταν με την έννοια του ενιαίου κράτους, έδωσε την τέλεια αφορμή στους Τ/κ να αποσυρθούν από τη διοίκηση της Κυπριακής Δημοκρατίας και σε μεγάλο βαθμό να απομονωθούν σε θύλακες.

Απ' εκεί και πέρα ακολούθησαν οι εχθροπραξίες μεταξύ των 2 κοινοτήτων, το πραξικόπημα του Ιουλίου 1974 με άμεσο επακόλουθο την Τουρκική εισβολή και την κατοχή της βόρειας Κύπρου από τότε μέχρι σήμερα.

Τα προηγούμενα χρόνια και ιδιαίτερα μετά την απογοήτευση του δημοψηφίσματος του 2004, όταν πλησίαζε η 1η Οκτωβρίου όπου θα γιορτάζαμε την

ανεξαρτησία μας, προσωπικά ένιωθα ανάμικτα συναισθήματα. Κατ' ακρίβεια σκεφτόμουν ότι τέτοια ανεξαρτησία σε μια μοιρασμένη πατρίδα και την Τουρκία να κατέχει τη μισή και να την εκτουρίζει με γρήγορους ρυθμούς καταπιέζοντας αόριστα τους Τ/κ δεν αξίζει να τη γιορτάζουμε!

Φέτος όμως λόγω της σχετικής αισιοδοξίας που έχουν δημιουργήσει οι ηγέτες των 2 κοινοτήτων με το ξεκάθαρο όραμα και τη δέσμευση τους για επανένωση της Κύπρου σε μια ΔΔΟ και μέσα από τη σκληρή δουλειά των διαπραγματευτικών ομάδων τους για να φτάσουν το συντομότερο σε μια συμφωνημένη συνολική λύση που να επανενώνει τη χώρα και τον λαό της και να αποδέχεται ότι η κάθε Κοινότητα έχει και δικαιώματα

και υποχρεώσεις σε μια δημοκρατική χώρα μέσα στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, νιώθω διαφορετικά.

Νιώθω ότι αξίζει να γιορτάσουμε την ανεξαρτησία μας διότι μετά από πολλά χρόνια διαφαίνεται ένα πλειοψηφικό ρεύμα για συνεργασία μεταξύ των δύο βασικών κοινοτήτων της Κύπρου, αυτό δηλαδή που πέτυχαν να καταστρέψουν οι Άγγλοι με

την πολιτική του διαίρει και βασίλευε που εφαρμόσαν από το 1920 μέχρι το 1960 στην Κύπρο.

Φυσικά δεν λείπουν τα παράσιτα από τα εθνικιστικά στοιχεία και από τις δύο κοινότητες που με κάθε ευκαιρία διαδηλώνουν τις απορριπτικές τους θέσεις. Το ευχάριστο όμως είναι ότι, ιδιαίτερα στη δική μας πλευρά, που το 2004 πέτυχαν απόλυτα να δηλητηριάσουν την αίσθηση του Κυπριωτισμού και την επιθυμία συνύπαρξης και συνεργασίας μεταξύ των Κυπρίων, δεν λαμβάνονται σοβαρά υπόψη και μάλλον θεωρούνται αντιδραστικοί που απλά προωθούν τις δικές τους πολιτικές καριέρες και συμφέροντα χωρίς να σκέφτονται καθόλου το καλό του τόπου και των Κυπρίων στο σύνολό τους! Οπότε αποφάσισα να γιορτάσω με την ψυχή μου τη φετινή επέτειο της ανεξαρτησίας της Κυπριακής Δημοκρατίας σε αναμονή της λύσης που διαφαίνεται στον άμεσο χρονικό ορίζοντα και την ευχή ότι η Ομόσπονδη Κυπριακή Δημοκρατία που ευχόμαστε ότι θα προκύψει σύντομα θα είναι μακρόχρονη, ειρηνική και ευημερούσα, μετά από τα παθήματα και τα μαθήματα μισού αιώνα που έχουμε πάρει όλοι οι Κύπριοι.

* Ο Άλκης Σαρρής είναι Μέλος της συντονιστικής επιτροπής του Νεοκυπριακού Συνδέσμου.

55 χρόνια που η πορεία του νησιού κάθε άλλο παρά ομαλή υπήρξε!

51 59' 51/011

Φ